

Arrest

nr. 325 626 van 23 april 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 november 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2025 met referentienummer 124395.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 28 juli 2023 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, meer bepaald in functie van haar Belgisch minderjarig kind.

1.2. Op 12 november 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.07.2023 werd ingediend door:

Naam: E. (..)

Voorna(a)m(en): D. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (..)1983

Geboorteplaats: Sidi Kacem

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde E., I. (..) (RR xxxxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980.

De huidige aanvraag tot het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Betrokkene werd dd 22.03.2022 op heterdaad betrapt op winkeldiefstal, feiten waarvoor hij dd 13.06.2022 bij verstek werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden. Betrokkene tekende dd 22.03.2023 bij exploit verzet aan. Betrokkene werd dd 17.04.2023 middels vonnis veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Antwerpen voor gewone diefstal. In het vonnis dd 17.04.2023 staat te lezen hoe de betrokkene kleren heeft gestolen voor meer dan 600 euro uit een winkel; hij nam de kleren mee naar een pashokje, stak de kleren in een zak die hij daartoe had meegebracht en verliet de winkel zonder te betalen. Hij werd op heterdaad betrapt door de politie in burger die in de winkelstraten aanwezig was. Ze hielden hem in het oog omwille van zijn verdacht gedrag en konden hem vatten na het verlaten van de winkel. Het vonnis stelt dat de feiten bewezen zijn, correct gekwalificeerd werden in de rechtsreeksre dagvaarding en toegerekend worden aan de betrokkene. Betrokkene werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaren, een geldboete van 100,00 euro (x8 = 800,00 euro) (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen) met uitstel 3 jaren voor 60,00 euro (x 8 = 480,00 euro).

Verder blijkt uit het administratief dossier, en meer bepaald uit een bevraging van het parket van de procureur des Konings Antwerpen, dat de betrokkene meermaals in aanraking kwam met de openbare ordediensten voor klachten intrafamiliaal geweld en gewelddadig gedrag in de directe sociale omgeving - Aard van de feiten: 'Opzettelijke slagen en/of verwondingen, aan de echtgenoot of de persoon met wie verdachte samenleeft of samengeleefd heeft, en ermee een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft', 'Andere beschadigingen aan onroerende goederen', 'intrafamiliaal geweld (IFG)', 'verontrustende opvoedingssituatie (VOS)', 'Opzettelijke slagen en/of verwondingen aan een minderjarige, door de ouders', 'Wederzijdse opzettelijke slagen en/of verwondingen (vechtpartij)', 'Bedreiging, zonder bevel of voorwaarde, door gebaren of zinnebeelden': 9 PV's tussen november 2020 en juni 2024 die op het parket bekend zijn met de betrokkene als verdachte. Hoewel dit slechts aanvankelijke processen-verbaal zijn en dat het in sommige PV's om woord tegen woord gaat, toont dit gerechtelijke parcours betrokkenes stelselmatige contact aan met politie en ordediensten in België, en dit alles terwijl betrokkenes verblijf in het Rijk een precair karakter kent. In dit opzicht dient te worden opgemerkt dat de betrokkene op zijn minst sedert 25.08.2020 in België verblijft, de datum van afgifte van zijn Marokkaans paspoort door het Consulaat van Marokko te Antwerpen.

Zoals in artikel 45, §2 van de wet van 15.12.1980 is opgenomen dient een beslissing die gebaseerd is op art. 43 van diezelfde wet in overeenstemming te zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd te zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid. Het gedrag van het familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Vooreerst wat betreft het persoonlijke gedrag van betrokkene en of dit gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging betreft voor het fundamenteel belang van de samenleving. In het vonnis dd 17.04.2023 staat te lezen dat de feiten gepleegd werden in hoofde van de betrokkene, dat deze ernstig zijn en wijzen op een gebrek aan normbesef en dat hij daarenboven georganiseerd te werk ging als een verzwarende omstandigheid: "De feiten zijn ernstig, wijzen in hoofde van beklagde op een gebrekkig normbesef en werden gepleegd met het oog op makkelijk geldgewin waarbij geen enkel respect werd betoond voor andermans eigendomsrechten. Winkeldiefstallen leiden tot aanzienlijke schade, enerzijds overeenkomstig de waarde van de goederen die zonder betalen worden weggenomen, anderzijds door de kosten die winkeliers dienen te maken om diefstallen het hoofd te bieden. E. (..) ging georganiseerd te werk en nam duidelijk meer mee dan wat hij zelf onmiddellijk nodig had. Een correctionele veroordeling en bestraffing zijn dan ook noodzakelijk, het opschorten van de uitspraak van een veroordeling zou geen correct signaal zijn, noch maatschappelijk, noch naar beklagde toe. Gelet op de ernst van de feiten zijn een gevangenisstraf en een geldboete noodzakelijk. Rekening houdende met zijn precaire situatie en blanco strafblad, wordt de uitvoering van de straffen grotendeels uitgesteld om de negatieve effecten van een verblijf

in de gevangenis (voorwaardelijk) uit te sluiten, om de desocialiserende effecten van een geldboete (voorwaardelijk) te vermijden en om het opnieuw plegen van misdrijven te ontraden. Teneinde dit ontradend karakter te maximaliseren wordt het uitstel gekoppeld aan de langste termijn van uitstel die de wet toelaat.” Dit fragment uit het vonnis wijst ontegensprekelijk op de ernst van de feiten gepleegd in hoofde van de betrokkene, en op het uitsluitend persoonlijke aandeel in het gepleegde misdrijf. Betrokkene ging alleen, en met voorbedachte rade te werk (georganiseerd) en stal goederen voor een aanzienlijke som geld. Het citaat benadrukt dat het strafuitstel geenszins afbreuk doet aan de zwaarwichtigheid van de feiten. Het strafuitstel en het plaatsen onder elektronisch toezicht geschieden in deze zaak hoofdzakelijk vanuit preventieve overwegingen, namelijk met het oog op het voorkomen van recidive en/of escalatie door een gevangenisverblijf. Het vonnis verwijst in die zin naar de precare verblijfsstatus van de betrokkene en de mogelijke negatieve gevolgen naar re-socialisatie. De feiten zijn dus ernstig en de straf wil betrokkene ervan behoeden om nieuwe feiten te plegen. Gezien het recent karakter van de feiten kan wel degelijk geoordeeld worden dat het gevaar dat van betrokkene uitgaat actueel is.

Bovendien heeft de veroordeling betrokkene er niet van kunnen behoeden opnieuw in aanraking te komen met de openbare ordediensten. Zo werd betrokkene in de looptijd van de procedure – met vaststellingen ter plaatse door de politie en een medisch attest van het ziekenhuis op naam van de ex-partner van betrokkene – nog aangeklaagd voor geweld op zijn ex-partner, moeder van het kind, en een beschadiging van haar woonst. De feiten in de hierboven aangehaalde PV's zijn van een andere orde dan de feiten waarvoor betrokkene correctioneel veroordeeld werd. Echter, van 'een andere orde' wil geenszins zeggen dat deze minder zwaarwichtig zouden zijn. Ze zijn des te meer van belang bij de evenredigheidstoets, of de afweging van het gevaar op recidive voor de openbare orde tegen het familiale en persoonlijke belang van de betrokkene. Wat betreft het familiale belang, deed betrokkene op 18.11.2020 een aanvraag tot erkenning van het minderjarige kind I. E.-S. (..) alsook een aanvraag tot erkenning van zijn buitenlands huwelijk met het oog op het verkrijgen van een verblijfsvergunning, beiden werden geweigerd op 11.01.2021. Dd 19.04.2021 erkende de Rechtbank van eerste aanleg, afdeling Antwerpen middels vonnis het vaderschap van betrokkene van kindje I. (..). Uit het administratief dossier blijkt niet dat de betrokkene verdere stappen heeft ondernomen om zijn vermeende huwelijk met mevrouw E.-S. (..) alsnog te laten erkennen. Wel blijken uit de talrijke PV's de terugkerende spanningen tussen betrokkene en mevrouw E.-S. (..) en haar zoon uit een andere relatie. Uit de PV's blijkt dat de betrokkene reeds sedert eind 2021 op een ander adres zou verbleven hebben en dat de relatie toen reeds verbroken werd. Mogelijks werden erna de plooiën terug glad gestreken. Wat er ook van zij, in deze situatie van spanningen met de moeder van het kind heeft de betrokkene geen enkele poging ondernomen om zijn omgang met zijn minderjarige zoon te vrijwaren, en dit tot op datum van 26.02.2024, middels verzoekschrift bij de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank. Het is in die zin opvallend dat de betrokkene pas na een vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken dd 26.01.2024 ter staving van de financiële en affectieve band met zijn zoon gezien de stopzetting van de officiële samenwoning met zijn zoon gedurende de looptijd van de aanvraagprocedure, een verzoekschrift heeft ingediend bij de Familierechtbank te Antwerpen. Met de toegevoegde vonnissen dd 15.04.2024 en 06.05.2024 bevestigt de betrokkene dat hij het ouderlijk gezag deelt met de moeder, en mede het recht van bewaring heeft, met een omgangsregeling en een vaststelling van een onderhoudsbijdrage. Echter, louter een vonnis zegt niets over de daadwerkelijke zorg die een ouder opneemt in de opvoeding van een minderjarige, zoals ook gestipuleerd in artikel 40ter, §2, 3°. Ter staving hiervan legt de betrokkene enerzijds bewijzen van maandelijkse overschrijvingen voor tussen oktober 2023 en juli 2024 aan de moeder van het kind I. (..) voor een bedrag van 150 euro, een arbeidscontract, loonfiches, en een bewijs van nietsteun door het OCMW, waarmee hij aantoont dat hij de onderhoudsbijdrageverplichting tot hertoe nakomt en kan nakomen. Echter, de daadwerkelijke zorg impliceert meer dan een loutere financiële bijdrage in de zorg voor een kind. Het impliceert een actieve participatie in de opvoeding en de ontwikkeling van een kind, een uiting geven aan significante investering in een affectieve relatie met het kind, in effectief beleefde en intense gezinsbanden, ook in een situatie waarin geen samenwoning is met het kind. Hier worden de grenzen van die daadwerkelijke zorg voor de betrokkene mede bepaald door de omgangsregeling. Echter, op basis van de stavingsstukken voorgelegd door de betrokkene kan deze door het vonnis gedicteerde daadwerkelijke zorg niet worden vastgesteld. Er liggen enkel foto's voor van betrokkene en kind, één reeks zonder datumindicatie, één reeks met datumindicatie dd 19.12.2023, 20.12.2023, en 01.01.2024, en een laatste reeks met datum van 08.05.2024. Foto's zonder datum laten niet toe de frequentie en intensiviteit van het contact te beoordelen en worden niet weerhouden als valabel bewijs van de band. Voor het overige liggen slechts foto's van 4 contactdagen voor, wat geenszins blijkt geeft van een nakoming van de omgangsregeling zoals gestipuleerd in de vonnissen dd 15.04.2024 en 06.05.2024. Als de betrokkene zijn minderjarige zoon slechts op 4 dagen heeft ontmoet in de periode december 2023 – mei 2024, kan niet gesproken worden van daadwerkelijke zorg van de betrokkene voor zijn minderjarige zoon. De vaststelling dat de betrokkene niet afdoende aantoont dat hij de afspraken aangaande de daadwerkelijke zorg voor zijn zoon zoals gestipuleerd in vonnis dd 06.05.2024 waarmaakt, wordt ook bevestigd door een klacht van zijn ex-partner dd 24.06.2024 dat de betrokkene de afspraken met betrekking tot reizen naar het buitenland in vonnis dd 06.05.2024 niet nakomt.

Bovenop de vaststelling dat de betrokkene deze minimale afspraken voor contact met zijn minderjarige zoon zoals gestipuleerd in het vonnis dd 06.05.2024 niet naleeft, blijkt ook uit de resem aan PV's dat meneer E. (..)

alleminst instond/staat voor een stabiel gezinsklimaat. Daadwerkelijke zorg betekent ook voorzien in veiligheid en een evenwichtig opvoedingsklimaat voor een minderjarige, iets wat op basis van de historie aan PV's waarin betrokkene wordt aangeklaagd niet kan blijken.

Het continu karakter van zijn aanrakingen met de politie sinds zijn verblijf op het Belgische grondgebied omwille van geweld en bedreiging met geweld in gezinsverband, maar ook het herhaaldelijk optreden van dezelfde feiten (recidive) vormen voldoende bewijs dat er van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige dreiging uitgaat voor de samenleving die niet opweegt tegen de zorg die de betrokkene vermeent op te nemen voor zijn minderjarige zoon. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. In arrest met nummer 280 157 van 16 november 2022 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: "De vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige dreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van artikel 27, lid 2, tweede alinea van de richtlijn 2004/38 vereist in beginsel weliswaar dat bij de betrokken persoon een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarde voor een dergelijke bedreiging (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28 en HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, K.V. en H.F.V.). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van het misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt verder ook in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. De aanwezigheid van de familie is klaarblijkelijk nooit een voldoende motivatie geweest voor betrokkene zelf om zich te conformeren aan de wetten en regels in België opdat hij met zijn familie een evenwichtig familiaal leven zou kunnen hebben. Wel integendeel. Hij pleegde grensoverschrijdend gedrag binnen de eigen gezinscontext. De laster en agressie richtte zich weliswaar niet op het eigen en gemeenschappelijke kind, de PV's getuigen van disputen met de andere kinderen, alle kinderen zijn bovendien getuige geweest van het agressieve karakter van hun (stief)vader. Ongeacht dat de Dienst Vreemdelingenzaken de vaderrol van de betrokkene erkent, valt het geenszins te ontkennen dat de context van continue familiale disputen met politie-interventies ontegensprekelijk een impact heeft op de affectieve relatie tussen ouder en kind. Deze beslissing houdt dan ook rekening met het belang van het kind. De minderjarige zoon verblijft sinds de geboorte bij de moeder, samen met de andere kinderen uit vroegere relaties van mevrouw E.-S. (...). Uit de voorgaande analyse blijkt dat de moeder de voornaamste zorgdrager is voor de kinderen. De minderjarige kinderen en de moeder hebben de Belgische nationaliteit en zijn op het adres van de moeder ingeschreven. Verder verblijf van de kinderen in België hoeft dus geenszins verhinderd te worden doordat betrokkene het verblijfsrecht heden niet krijgt. Uit niets van wat voorligt blijkt dat de moeder de opvoedkundige rol niet onafhankelijk zou kunnen opnemen, wel integendeel. Uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw E.-S. (...) zich bedreigd voelt door de aanwezigheid van de betrokkene. Uit het administratieve dossier blijkt ook dat de moeder reeds geruime tijd niet tewerkgesteld is via loondienst en de voorgelegde stukken voorzien bewijs dat de betrokkene haar financieel ondersteunt. Echter, niets sluit uit dat betrokkene de financiële steun verderzet vanuit het buitenland, zonder dat hij het verblijfsrecht heeft bekomen. Verder kan de betrokkene vanuit zijn herkomstland of het land waar hij zich zou vestigen contact met zijn zoon onderhouden via telefoon en andere online communicatiemiddelen. Daarnaast zou zijn zoon, onder de begeleiding van een volwassene, tijdens schoolvakanties de betrokkene kunnen bezoeken op de plaats waar hij legaal kan verblijven. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat dit onmogelijk zou zijn. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Dat het contact met zijn zoon moeilijker zal verlopen wanneer hij geen recht op verblijf heeft laat geen twijfel, maar is enkel en alleen te wijten aan betrokkenes eigen gedrag. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien lijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing)).

Krachtens artikel 43, § 2 (wet van 15.12.1980), houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Zoals reeds gesteld, verblijft de betrokkene minstens sedert 25.08.2020 in België. Eind 2020 diende betrokkene aanvragen tot erkenning in van vaderschap van I. E.-S. (...), alsook van zijn buitenlandse huwelijk

met de moeder van het kind. Betrokkene kreeg verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 dd 13.10.2020; bijlage 13 dd 17.04.2023). Hij liet echter na om deze bevelen op te volgen, en ging er tegen in beroep dd 20.11.2020 resp. 17.05.2023, beroepen die middels arresten met nr. 251 467 van 23 maart 2021, resp. nr. 294 149 van 14 september 2023 werden verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De eerste poging van de betrokkene om zijn verblijf op Belgisch grondgebied te regulariseren is in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging dd 28.07.2023. Sinds die datum beschikt de betrokkene over tijdelijk precair verblijf onder de vorm van een attest van immatriculatie. Er kan dus gesteld worden dat de betrokkene ongeveer 4 jaar in precare omstandigheden op het Belgische grondgebied verblijft. Uit deze korte, grotendeels periode van irregulier verblijf kunnen dan ook geen rechten worden geput. Vier jaar is bovendien een korte periode wanneer betrokkene's leeftijd in beschouwing wordt genomen en de lange periode waarin hij in de herkomstregio verbleef. Gedurende vier jaar kan er niet gesproken worden van een dermate binding met België dat deze zou opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Betrokkene heeft het grootste deel van zijn leven in zijn geboorteland verbleven, waardoor het redelijk is te stellen dat hij nog over voldoende banden met Marokko moet beschikken. In ieder geval blijkt nergens uit het dossier dat de mate waarin hij banden met Marokko heeft van die aard zijn dat ze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing. Betrokkene is nog voldoende jong om zich flexibel te integreren in zijn land van herkomst.

In het laatste bevel om het grondgebied te verlaten dd 17.04.2023 werd geoordeeld dat er geen sprake kan zijn van een beschermenswaardig karakter van het gezinsleven van de betrokkene dat een bevel in de weg zou kunnen staan, gezien betrokkene's veroordeling, en het illegale karakter van zijn verblijfssituatie waardoor betrokkene behoorde te weten dat zijn gezinsleven van bij aanvang bijzonder precair was. Op het moment van het nemen van het bevel woonde de betrokkene nog samen met moeder en kind. Heden is dat niet langer het geval en toont de betrokkene zoals reeds geargumenteed niet afdoende aan dat hij de daadwerkelijke zorg voor zijn zoon opneemt, alleszins niet in die zin dat zijn fysieke aanwezigheid onontbeerlijk is voor zijn zoons evenwichtige ontwikkeling. De aangetoonde financiële band kan de betrokkene even goed nakomen vanop afstand. Het is dan ook redelijk te stellen dat er heden evenmin sprake kan zijn van een beschermingswaardig karakter van het gezinsleven, in die zin dat dit zou moeten primeren op de openbare ordefeiten gepleegd door de betrokkene en dat het nemen van de huidige weigeringsbeslissing in de weg zou kunnen staan. Het gedrag van betrokkene getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. De gepleegde feiten brachten de slachtoffers - waaronder zijn voormalige partner en de moeder van het kind - materiële en morele schade toe. Bovendien veroorzaakte de betrokkene met zijn gedrag voor een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een aanzienlijk gevaar voor de openbare veiligheid. De afweging van het gevaar op recidive voor de openbare orde weegt dus niet op tegen het familiale belang van de betrokkene.

Wat betreft de economische integratie van de betrokkene in België, legt betrokkene een arbeidscontract en loonfiches voor. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een weigering van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Het gegeven dat hij nu en in het recente verleden in België gewerkt heeft, doet evenmin iets af aan het feit dat betrokkene een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Betrokkene heeft de economie met zijn misdrijf bovendien ernstig schade toegebracht, aangezien hij diefstal pleegde voor een aanzienlijke geldsom. Zijn relatief recente tewerkstelling weegt dus geenszins op tegen de gepleegde openbare ordefeiten. Evenmin is er sprake van een dermate economische integratie in de Belgische samenleving dat deze het nemen van de huidige beslissing in de weg zou kunnen staan. Wat betreft zijn sociale en culturele integratie, dient gesteld te worden dat het gedrag van betrokkene niet overeenstemt met iemand die wenst te integreren in België. Het plegen van criminele feiten ongeacht dewelke staan haaks op enige vorm van sociale en culturele integratie. Het lijkt duidelijk dat zijn gedrag blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen hij zich ophoudt en waarvan hij bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Van een medische problematiek bij de betrokkene zijn geen gegevens bekend. Uit de beschikbare gegevens blijkt alvast dat hij in staat is om economisch actief te zijn.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd om redenen van nationale veiligheid. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B. van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42, §1, eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend.

Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 43 juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van het evenredigheidsbeginsel en schending van de materiële motiveringsplicht:

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 12.11.2024) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"[...] § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. [...]"

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. [...]

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.

De bepalingen van artikel 43 en 45 van de Vreemdelingenwet zijn bepalingen die de omzetting vormen van de Richtlijn 2004/38/EG van 29/04/2004. Met andere woorden dienen deze bepalingen richtlijnconform te worden geïnterpreteerd en toegepast.

In dit kader dient gewezen te worden op de in artikel 27 lid 2 en artikel 28 lid 1 van de Richtlijn 2004/38/EG van de evenredigheidstoets die daarin vervat zit.

Deze proportionaliteitstoets houdt in dat er goede redenen voor een welbepaalde maatregel moeten zijn (lees: noodzakelijkheid) en dat er een correct evenwicht moet gevonden worden tussen de maatregel en het doel en tussen de belangen van het individu en die van de betrokken staat (lees: belangenafweging).

Artikel 45 § 2 van de vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dan ook dat de artikelen 43 en 44bis van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen "in overeenstemming (moeten) zijn met het evenredigheidsbeginsel".

Artikel 43 § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening dient te worden gehouden met:

"met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

De proportionaliteitstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het Hof van Justitie de eerbiediging van verzekert, in het bijzonder de eerbiediging van het privé-leven en het gezins- en familieleven dat is gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU en artikel 8 van het EVRM. In het licht van de beoordeling van de beoogde inmenging al dan niet evenredig is met het nagestreefde doel, dient rekening te worden gehouden met de rechtspraak van het Hof van Justitie (cf. HvJ 29/04/004, zaken C-482/01 en C-493/01, pt. 95-99; HvJ 23/11/2010, zaak C-145/09, pt. 52-53; HvJ 13/09/2016, zaak C-304/14, pt. 48-49; HvJ 13/09/2016, zaak C-165/14, pt. 66). Het betreft met name dat rekening dient gehouden te worden met:

- Aard en ernst van het strafbare feit;
- De tijd die is verstreken sinds de strafbare feiten;
- De duur van het verblijf;
- Het gedrag van de belanghebbende;
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met de gastlidstaat;

De weigering van het verblijfsrecht omwille van reden van openbare orde of nationale veiligheid dient met andere woorden rekening te worden gehouden met deze grondrechten. Dit volgt ook uit de inhoud van artikel 43 § 2 van de Vreemdelingenwet zelf.

Bovendien moet onderstreept worden dat in de voorbereiden werken het volgende werd gesteld:

(...)

In dit kader dient melding te worden gemaakt van de rechtspraak van het Hof van Justitie in haar arrest van 31 januari 2006, C-503/03, die het volgende stelt:

"[...] L'existence d'une condamnation pénale ne peut ainsi être retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau, précité, point 28, et du 19 janvier 1999, Calfa, C-348/96, Rec. p. I-11, point 24). [...]" (Hof van Justitie EG, arrest van 31.01.2006, C-503/03, (Commissie vs. Spanje), overweging 44).

Kort samengevat houdt dit in dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde/nationale veiligheid genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch de betrokken administratieve overheid moet eerst nagaan of de houding van de betrokkene hic et nunc (hier en nu) van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste immers op datum van 19 april 2010 dat het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde van actuele aard moet zijn zoals deze bepaalt is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet (R.v.V. arrest n° 41.811 van 19 april 2010).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In casu is de bestreden beslissing van 12 november 2024 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Dit alles in ogenschouw genomen dient vastgesteld te worden dat essentiële en uitermate relevante gegevens – met name dat de raadsman van verzoeker bijkomende documentatie en uitleg aan verwerende partij bezorgde op 23/03/2022 (Stukken 2 t.e.m. 7) – NIET in overweging werden genomen om tot de bestreden beslissing te komen, terwijl dergelijke essentiële gegevens door iedere redelijke en zorgvuldige administratieve overheid NIET over het hoofd mag worden gezien.

In casu merkt verzoeker ook op dat de bestreden beslissing gegrond is op de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker die zou dateren van 17/04/2023 op basis van feiten van 22/03/2022. De beslissing van verwerende partij dateert van 12/11/2024, dit is 2 jaren en 8 maanden na de strafrechtelijke feiten.

Het is immers op basis van die feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker “ongewenst” zou zijn in België.

Conform artikel 43 juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, de rechtspraak van het Hof van Justitie van 31 januari 2006 (zie hierboven) en de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient het gedrag van betrokkene (in casu verzoeker) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde.

Verzoeker is sinds zijn binnenkomst in België niet in aanraking gekomen met het gerecht. Het is pas in maart 2022 dat hij strafbare feiten heeft gepleegd waarvoor hij eerst bij verstek en later op verzet en tegensprekelijk werd veroordeeld op 17/04/2024. Hij heeft een Belgisch kind. Conform artikel 43 van de Vreemdelingenwet moet er een evenredigheidstoets plaatsvinden tussen het privé-belang van verzoeker en zijn gezin en het gemeenschapsbelang. De bestreden beslissing stelt zelfs dat het persoonlijk belang niet primeert en zonder maar een deftige afdoende afweging te maken van wat juist de privé-belangen van verzoeker zijn. In casu betreft dit het feit dat verzoeker vader is van een Belgisch kind voor wie hij als ouder wettelijk verantwoordelijk is en de vonnissen van de Familierechtbank dient na te leven om te voldoen aan zijn omgangsrecht.

Minstens had de verwerende partij deze elementen (naleving van de vonnissen inzake omgangsrecht met kind) in overweging moeten nemen en het nodige gewicht geven, wat in casu niet is gebeurd.

Bijkomend dient verwezen te worden naar artikel 45 van de Vreemdelingenwet waarin het volgende werd gesteld:

[...]

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. [...].

Blijkbaar was het bestaan van een definitieve veroordeling (van 17/04/2023) van de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf met volledig uitstel voldoende om te kunnen stellen dat verzoeker een ernstig, actueel, en werkelijk gevaar zou vormen voor de Belgische openbare orde/nationale veiligheid.

Terwijl uit artikel 45 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt:

[...]

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

[...]

Bovendien moet het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele en ernstige en werkelijke schending vormen voor de openbare orde om een beschermingsmaatregel in de zin van artikel 44bis § 1 juncto artikel 43 van de Vreemdelingenwet te kunnen rechtvaardigen.

Kortom samengevat steunt (in de bestreden beslissing) de verwerende partij zich op de volgende elementen:

- de correctionele veroordeling dd. 17/04/2023;
- de ernst en de zwaarwichtigheid van de feiten;
- 9 PV's in de periode 11/2020 tem 06/2024;
- de aard van de feiten;

Bijna deze elementen (behoudens de 9 PV's), komen eigenlijk neer op de veroordeling die de rechtbank van Antwerpen op 17/04/2023 heeft uitgesproken. Niet meer, niet minder.

Wat de PV's betreft, vraagt verzoeker zich af in welke mate deze PV's heb als ten laste kunnen worden gelegd terwijl er tot op heden geen enkele gerechtelijke vervolging noch veroordeling voorhanden is. Het zijn klachten die de ex-partner “pour les besoins de la cause” neerlegde om een zogenaamd sterker dossier te kunnen hebben om verzoeker de omgang met hun gemeenschappelijk kind te belemmeren.

Echter deze PV's dateren allen voor de akkoorden die verzoeker en diens ex-partner hebben gesloten en laten homologeren door de Familierechtbank. Bovendien erkent verweerder dat wellicht al die PV's een

woord-tegen-woord situatie zullen zijn (met andere woorden zijn ze niet bewezen) en tocht hanteert verweerder deze PV's om de actualiteit te trachten aan te tonen om artikel 43 van de Vreemdelingen toe te passen.

Uit het actueel gedrag van verzoeker blijkt hic en nunc op geen enkele manier dat verzoeker een ernstig gevaar zou vormen voor de Belgische maatschappij. Immers, verzoeker werkt, betaalt onderhoudsbijdrage over zijn kind en ziet zijn kind overeenkomstig het afgesproken vonnis, zodat hij hic en nunc op geen enkel moment een gevaar kan bestaan voor de Belgische openbare orde.

In concreto komt de bestreden beslissing neer op het weigeren van het verblijfsrecht (zonder het bevel om het grondgebied te verlaten), louter en alleen op basis van het bestaan van een correctionele veroordeling van 17/04/2023. Immers, verzoeker heeft geen voorgaanden buiten de veroordeling die hij opgelopen heeft en die hem. Bovendien dateren de feiten waarvoor hij veroordeeld werd van 22/03/2022, zijnde 2 jaren en 8 maanden na de feiten.

Verzoeker betwist niet veroordeeld te zijn geweest, maar wenst te benadrukken dat hij spijt heeft. Verwerende partij was hiervan reeds op de hoogte. Overigens merkt verzoeker op dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat verzoeker op het Europese grondgebied als ongewenst zou geseind staan in bv het SIS (Schengen Informatie Systeem). Een hypothetische toekomstige (niet huidige en actuele!!!) neiging de openbare orde gebeurlijk te zullen schenden is op zich onvoldoende.

Verzoeker betwist niet de ernst van de feiten, maar louter de ernst van de feiten verantwoorden niet de bestreden beslissing, zolang er geen actuele schending is. Er is met andere woorden geen sprake van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde die steun zou vinden in het administratief dossier.

Verder wenst verzoeker op te merken dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat de argumenten en stukken die verzoekers raadsman aan verwerende partij per mail (dd. 29/04/2024 en dd. 07/07/2024) overmaakte, werden in overweging genomen om tot de bestreden beslissing te komen, hoewel verwerende partij ze heeft ontvangen (Stukken 7 en 8).

De verwerende partij heeft kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig gehandeld. De evenredigheid is in casu zoek. Minstens maakt verzoeker aannemelijk dat er geen redelijke en zorgvuldige beoordeling heeft plaatsgehad van alle concrete feitelijke gegevens in het administratief dossier zoals deze op het moment van de bestreden beslissing aan verwerende partij reeds bekend waren.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 43 juncto artikel 45 van de Vreemdelingenwet, en het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onevenredig, kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

Verzoekende partij zet verder een vierde middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"VIERDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 42 VAN DE VREEMDELINGENWET EN ARTIKEL 52 VAN HET KB VAN 8 OKTOBER 1981 in samenlezing met het adagium 'nemo auditur turpitudinem suam allegans' en het adagium 'patere legem quam ipse fecisti' en van het UNIERECHT (BURGERSCHAPSRICHTLIJN) - DE BESTREDEN BESLISSING WERD LAATTIJDIG GENOMEN:

Artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingwet luidt als volgt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijn. [...]"

Artikel 52, §4, tweede lid van het KB bepaalt vervolgens:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

De volgende adagia dienen samengelezen met de bepalingen:

- 'nemo auditur turpitudinem suam allegans': niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen
- 'patere legem quam ipse fecisti': het bestuur moet de algemene regels die het zelf vastgesteld heeft, eerbiedigen.

De aanvraag tot gezinshereniging gebeurde op 28.07.2023. Verzoeker verkreeg op die datum zijn bijlage 19ter, waarop zelf staat te lezen:

"Overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zal de aanvraag onderzocht

worden door de Minister of zijn gemachtigde. De betrokkene zal binnen de zes maanden, namelijk op (28/01/2024), uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem kan worden betekend.”

Beide artikelen, dus zowel de betrokken bepaling in het KB als deze in de Vreemdelingenwet, over een termijn van zes maanden.

Verwerende partij had de beslissing aldus moeten nemen ten laatste op 28.01.2024.

De bestreden beslissing werd pas genomen op 12.11.2024, en dus te laat.

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) moet er niet langer ambtshalve een F kaart afgeleverd worden aan familie van een Unieburger als Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen beslissing neemt of geen kennisgeving doet van die beslissing binnen zes maanden na de aanvraag gezinshereniging.

De RvV laat de Belgische verblijfswetgeving buiten toepassing en baseert zich rechtstreeks op artikel 10 Richtlijn 2004/38/EG (Burgerschapsrichtlijn), zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie (HvJ) in het Diallo-arrest. Hiermee geeft de RvV verticale directe werking aan de Burgerschapsrichtlijn.

Dat is in strijd met vaste rechtspraak van het HvJ. Maar volgens de RvV is er geen sprake van verticale directe werking.

In verschillende recente arresten (RvV 10-10-2018, nr. 210.732; RvV 13-12-2018, nr. 213.977; RvV 8-01-2019, nr. 214.835; RvV 24-01-2019, nr. 215.688) stelt de RvV dat art. 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F kaart als DVZ geen enkele beslissing neemt binnen zes maanden na de aanvraag gezinshereniging, niet meer toegepast kan worden.

Volgens de RvV is dat een gevolg van de Diallo-rechtspraak van het HvJ (HvJ 27 juni 2018, C246/17, Diallo).

In het Diallo-arrest stelde het HvJ dat de Belgische regeling, waarbij automatisch een verblijfskaart afgegeven wordt aan het familielid van een Unieburger bij het verstrijken van een termijn van zes maanden, haaks staat op de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn. Een dergelijke regeling maakt het mogelijk dat een verblijfskaart afgegeven wordt aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden. Volgens de RvV is huidig artikel 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit onverzoenbaar met de Dialloutspraak en is het onmogelijk om dit artikel richtlijnconform uit te leggen. Bijgevolg rest er volgens de RvV niets anders dan de bepaling buiten toepassing te laten.

In de beroepen behandeld door de RvV ging het om aanvragen gezinshereniging met een Unieburger (op basis van artikel 40bis of 47/1 Verbljfswet) die geweigerd werden meer dan zes maanden na de aanvraag of die geweigerd werden binnen de zes maanden na de aanvraag, maar waarvan de kennisgeving gebeurde meer dan zes maanden na de aanvraag. Omdat de verzoekers niet aan toonde ten gronde te voldoen aan de voorwaarden voor gezinshereniging, wat volgens het HvJ een voorwaarde is, verwierp de RvV de beroepen.

STANDPUNT Hof van Justitie: richtlijn heeft geen neerwaartse verticale directe werking

Het standpunt van de RvV dat artikel 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit niet langer toegepast kan worden, staat op gespannen voet met vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie. De RvV schuift artikel 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit opzij en geeft een rechtstreekse of directe werking aan artikel 10 Burgerschapsrichtlijn in de Belgische rechtsorde zonder dat dit artikel (correct) omgezet werd in de Belgische verblijfswetgeving.

De RvV werpt dit vervolgens op tegen particulieren (= neerwaartse verticale directe werking).

Volgens vaste rechtspraak van het HvJ kan een EU-richtlijn, bij laattijdige of foutieve omzetting van de richtlijn door een lidstaat, uit zichzelf nooit verplichtingen opleggen aan een particulier.

Bepalingen van een richtlijn kunnen dus niet rechtstreeks tegen een particulier ingeroepen worden voor of door de nationale rechter (zie onder meer HvJ 10 oktober 2017, Farrell, C-413/15; HvJ 27 februari 2014, OSA, C-351/12; HvJ 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01 tot C-403/01; HvJ 14 juli 1994, Faccini Dori, C-91/92; HvJ 7 maart 1996, El Corte Inglés, C-192/94; HvJ 8 oktober 1987, Kolpinghuis Nijmegen, 80/86).

Het HvJ baseert zijn rechtspraak op:

- Artikel 288 VWEU (oud artikel 249 EG). Dat artikel kent een dwingend karakter toe aan richtlijnen, maar alleen aan ‘elke lidstaat waarvoor zij bestemd is’ en dus niet aan particulieren. Als richtlijnen directe werking zouden hebben ten aanzien van particulieren, zou dit betekenen dat de Unie de bevoegdheid heeft om met onmiddellijke ingang aan particulieren verplichtingen op te leggen, wat zij alleen kan in het kader van haar bevoegdheid om verordeningen vast te stellen (HvJ 14 juli 1994, C-91/92, Faccini Dori).
- Het principe dat een lidstaat geen voordeel kan halen uit zijn eigen miskenning van het Unierecht. Dit is een toepassing van het beginsel ‘nemo auditur turpitudinem suam allegans’: niemand kan gehoord worden door de rechter wanneer hij zich beroept op zijn eigen ongeoorloofde bedoelingen.

In arrest nr. 225.296 van 27 augustus 2019 stelt de RvV dat er geen sprake is van een foutieve omzetting van de Burgerschapsrichtlijn in de Belgische rechtsorde, zodat er ook geen sprake kan zijn van een verticale directe werking (die de RvV geeft aan de richtlijn).

Alleen artikel 42 §1 Verbljfswet vormt de omzetting van artikel 10 Burgerschapsrichtlijn en er blijkt niet dat artikel 42 §1 Verbljfswet artikel 10 Burgerschapsrichtlijn foutief omgezet heeft.

Artikel 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F kaart na zes maanden, vormt volgens de RvV géén omzetting van de Burgerschapsrichtlijn.

Volgens het HvJ bepaalt de Burgerschapsrichtlijn immers niet welke sanctie geldt bij het overschrijden van de termijn van zes maanden in artikel 10 Burgerschapsrichtlijn.

Dit wordt juist overgelaten aan de vrijheid van de lidstaten, voor zover de nationale bepalingen niet indruisen tegen het doel van het Unierecht.

In het Diallo-arrest heeft het HvJ vastgesteld dat de Belgische regeling wél indruist tegen de doelstellingen van de Burgerschapsrichtlijn. Bijgevolg blijft de RvV bij zijn standpunt dat hij artikel 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit buiten beschouwing moet laten wegens strijdigheid met het Unierecht. Tegen het arrest werd een toelaatbaar cassatieberoep ingediend bij de Raad van State.

Door te stellen dat artikel 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit géén (foutieve) omzetting zou zijn van artikel 10 Burgerschapsrichtlijn geeft de RvV een zeer enge invulling aan de begrippen 'omzetting' en 'foutieve omzetting':

- Artikel 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit was, samen met artikel 42 §1 Verbljfswet, door de Belgische overheid wel degelijk bedoeld als omzetting van artikel 10 Burgerschapsrichtlijn (zie ook RvV 17 januari 2020, nr. 231.395).

- Artikel 42 §1 Verbljfswet luidt als volgt: 'Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.' Het Verbljfsbesluit moest dus de voorwaarden bepalen voor de erkenning van het verblijfsrecht van het familielid van een Unieburger, in overeenstemming met de Burgerschapsrichtlijn.

- In artikel 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit werd vervolgens bepaald: 'Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig het model van bijlage 9 af.' Deze regeling moest ervoor zorgen dat de maximale termijn voor erkenning van het verblijfsrecht van de Unieburger en zijn familielid, opgelegd door artikel 10 Burgerschapsrichtlijn en artikel 42 Verbljfswet, gerespecteerd zou worden en gaf er dus mee uitvoering aan.

- In het Diallo-arrest heeft het HvJ duidelijk gesteld dat de Belgische regeling van ambtshalve afgifte van verblijfskaarten na zes maanden in strijd is met artikel 10 Burgerschapsrichtlijn. Artikel 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit vormt dus een foutieve omzetting van dat artikel.

Zelfs als aangenomen wordt dat artikel 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit géén (foutieve) omzetting zou zijn van artikel 10 Burgerschapsrichtlijn, is dit eigenlijk niet van belang: volgens rechtspraak van het Hof van Justitie moet het volledige interne recht richtlijnconform geïnterpreteerd worden. Dus ook het interne recht dat niet specifiek bedoeld is als omzetting van het Unierecht. Het principe van richtlijnconforme interpretatie is echter niet absoluut: richtlijnconforme interpretatie kan er nooit toe leiden dat aan een particulier verplichtingen tegengeworpen worden die voortkomen uit een niet of foutieve omzetting van een richtlijn. Naar analogie kan aangenomen worden dat aan een particulier geen rechten ontzegd kunnen worden wanneer die voortkomen uit een niet of foutieve omzetting van een richtlijn, of wanneer die rechten, meer algemeen, niet richtlijnconform zijn. Dit is het geval voor artikel 52 §4, tweede lid Verbljfsbesluit dat voorziet in het recht op een ambtshalve afgifte van een F kaart, wanneer DVZ geen beslissing neemt en hiervan kennis geeft binnen zes maanden na de aanvraag.

Tot slot geldt het principe dat een lidstaat nooit voordeel kan halen uit zijn eigen miskennen van het Unierecht ('nemo auditur turpitudinem suam allegans').

Verwerende partij had evenwel een F-kaart moeten afleveren aan verzoeker overeenkomstig artikel 52, §4, tweede lid KB, daar er geen enkele beslissing werd genomen binnen de termijn van zes maanden zoals bepaald in voornoemd artikel en in artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingenwet en kan zich niet beroepen op zijn eigen nalatigheid (lees: verkeerde of foutieve omzetting van de Burgerschapsrichtlijn) om zijn eigen handelen te gebruiken om de rechten van verzoeker te schaden.

Bovendien, zie infra, voldoet verzoeker aan de voorwaarden van art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

Immers, verzoeker is de vader van een Statische Belg zodat het louter om een interne situatie gaat en verwerende partij geconfedereerd is met vervaltermijnen om een beslissing te nemen binnen de 6 maanden na de indiening van de aanvraag.

In een gelijkaardig dossier besliste de RvV in haar arrest n° 246 631 van 22/12/2020 (zaak RvV 251 892 /II) besliste de Raad dat verwerende partij op grond van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van verzoeker te erkennen omdat juist het hier gaat om een interne situatie, zonder aanknopingspunt met het Unierecht en de beslissing van de administratieve overheid genomen is na de termijn van 6 maanden na de indiening van de verblijfsaanvraag. (zie RvV arrest n° 246 631 van 22/12/2020, https://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a246631.an_.pdf).

Het dossier van verzoeker is gelijk aan het aangehaalde arrest van 22/12/2020.

Het middel is gegrond en schend alle in het eerste middel opgeworpen bepalingen en/of beginselen."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"(..)

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag op grond waarvan ze werd genomen daar verwezen wordt naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast werden de feitelijkeheden uiteengezet en werd gemotiveerd dat verzoeker door zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. In de beslissing werd ook duidelijk en zeer uitvoerig aangegeven welke feiten en inlichtingen hij in aanmerking nam en op basis van welke argumentatie hij meende een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te kunnen nemen.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet moet worden samen gelezen met artikel 45 van dezelfde wet, dat het volgende bepaalt:

"§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.(...)"

In de bestreden beslissing wordt niet louter verwezen naar de veroordeling die verzoeker opliep, doch wordt er ook uitvoerig gemotiveerd over de aard van de strafbare feiten die verzoeker pleegde en wat de impact hiervan is. Hij heeft ook uitvoerig uiteengezet op welke wijze hij uit het gedrag van verzoeker heeft afgeleid dat deze een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

In dat opzicht wordt ook verwezen naar de vele PV's die lastens verzoeker zijn opgesteld en waarvan kopij is terug te vinden in het administratief dossier.

Verzoeker stelt dat hij niet vervolgd werd voor deze PV's en dat deze zijn opgesteld als gevolg van leugenachtige klachten van zijn ex-partner. Echter, er zitten ook PV's tussen van bedreigingen aan derden (PV AN.45.xxxxxxxx en PV AN.45.xxxxxxxx) en bovendien is het zo dat het feit dat verzoeker niet vervolgd werd, dit niet betekent dat het Bestuur op administratiefrechtelijk of op verblijfsrechtelijk vlak geen beslissingen zou kunnen nemen waarbij rekening wordt gehouden met die processen-verbaal, wel integendeel.

In dat opzicht kan worden verwezen naar volgende rechtspraak:

• RvV nr. 193 903 van 19 oktober 2017

Het vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het enkele feit dat verzoeker (nog) niet strafrechtelijk werd veroordeeld, verhindert de verwerende partij immers niet om binnen haar wettelijke toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in overweging te nemen. Verzoeker kan niet zonder meer een parallel maken tussen handelingen binnen het domein van het strafrecht en van het vreemdelingenrecht.

In de bestreden beslissing werd niet kennelijk onredelijk gemotiveerd als volgt:

In de bestreden beslissing werd op goede gronden geoordeeld dat verzoeker een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Tevens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het private belang in casu niet zwaarder doorweegt dan de bescherming van de openbare orde. De beslissing luidt immers als volgt:

“(…)Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.”

Wat betreft de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn kind werd in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd als volgt:

Ongeacht dat de Dienst Vreemdelingenzaken de vaderrol van de betrokkene erkent, valt het geenszins te ontkennen dat de context van continue familiale disputen met politie-interventies ontegensprekelijk een impact heeft op de affectieve relatie tussen ouder en kind.

Deze beslissing houdt dan ook rekening met het belang van het kind. De minderjarige zoon verblijft sinds de geboorte bij de moeder, samen met de andere kinderen uit vroegere relaties van mevrouw E.-S. (..). Uit de voorgaande analyse blijkt dat de moeder de voornaamste zorgdrager is voor de kinderen. De minderjarige kinderen en de moeder hebben de Belgische nationaliteit en zijn op het adres van de moeder ingeschreven.

Verder verblijf van de kinderen in België hoeft dus geenszins verhinderd te worden doordat betrokkene het verblijfsrecht heden niet krijgt. Uit niets van wat voorligt blijkt dat de moeder de opvoedkundige rol niet onafhankelijk zou kunnen opnemen, wel integendeel. Uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw E.-S. (..) zich bedreigd voelt door de aanwezigheid van de betrokkene. Uit het administratieve dossier blijkt ook dat de moeder reeds geruime tijd niet tewerkgesteld is via loondienst en de voorgelegde stukken voorzien bewijs dat de betrokkene haar financieel ondersteunt. Echter, niets sluit uit dat betrokkene de financiële steun verderzet vanuit het buitenland, zonder dat hij het verblijfsrecht heeft bekomen. Verder kan de betrokkene vanuit zijn herkomstland of het land waar hij zich zou vestigen contact met zijn zoon onderhouden via telefoon en andere online communicatiemiddelen. Daarnaast zou zijn zoon, onder de begeleiding van een volwassene, tijdens schoolvakanties de betrokkene kunnen bezoeken op de plaats waar hij legaal kan verblijven. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat dit onmogelijk zou zijn. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Dat het contact met zijn zoon moeilijker zal verlopen wanneer hij geen recht op verblijf heeft laat geen twijfel, maar is enkel en alleen te wijten aan betrokkene's eigen gedrag. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft.

Bovendien lijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (nietontvankelijkheidsbeslissing))

En ook:

Het is in die zin opvallend dat de betrokkene pas na een vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken dd 26.01.2024 ter staving van de financiële en affectieve band met zijn zoon gezien de stopzetting van de officiële samenwoning met zijn zoon gedurende de looptijd van de aanvraagprocedure, een verzoekschrift heeft ingediend bij de Familierechtbank te Antwerpen. Met de toegevoegde vonnissen dd 15.04.2024 en 06.05.2024 bevestigt de betrokkene dat hij het ouderlijk gezag deelt met de moeder, en mede het recht van bewaring heeft, met een omgangsregeling en een vaststelling van een onderhoudsbijdrage. Echter, louter een vonnis zegt niets over de daadwerkelijke zorg die een ouder opneemt in de opvoeding van een minderjarige, zoals ook gestipuleerd in artikel 40ter, §2, 3°.

Ter staving hiervan legt de betrokkene enerzijds bewijzen van maandelijkse overschrijvingen voor tussen oktober 2023 en juli 2024 aan de moeder van het kind I. (..) voor een bedrag van 150 euro, een arbeidscontract, loonfiches, en een bewijs van nietsteun door het OCMW, waarmee hij aantoont dat hij de onderhoudsbijdrageverplichting tot hiertoe nakomt en kan nakomen. Echter, de daadwerkelijke zorg impliceert meer dan een loutere financiële bijdrage in de zorg voor een kind. Het impliceert een actieve participatie in de opvoeding en de ontwikkeling van een kind, een uiting geven aan significante investering in een affectieve relatie met het kind, in effectief beleefde en intense gezinsbanden, ook in een situatie waarin geen samenwoning is met het kind. Hier worden de grenzen van die daadwerkelijke zorg voor de betrokkene mede bepaald door de omgangsregeling. Echter, op basis van de stavingsstukken voorgelegd door de betrokkene kan deze door het vonnis gedicteerde daadwerkelijke zorg niet worden vastgesteld. Er liggen enkel foto's voor van betrokkene en kind, één reeks zonder datumindicatie, één reeks met datumindicatie dd 19.12.2023, 20.12.2023, en 01.01.2024, en een laatste reeks met datum van 08.05.2024.

Foto's zonder datum laten niet toe de frequentie en intensiteit van het contact te beoordelen en worden niet verhouden als valabel bewijs van de band. Voor het overige liggen slechts foto's van 4 contactdagen voor,

wat geenszins blijkt geeft van een nakoming van de omgangsregeling zoals gestipuleerd in de vonnissen dd 15.04.2024 en 06.05.2024. Als de betrokkene zijn minderjarige zoon slechts op 4 dagen heeft ontmoet in de periode december 2023 – mei 2024, kan niet gesproken worden van daadwerkelijke zorg van de betrokkene voor zijn minderjarige zoon.

De vaststelling dat de betrokkene niet afdoende aantoonde dat hij de afspraken aangaande de daadwerkelijke zorg voor zijn zoon zoals gestipuleerd in vonnis dd 06.05.2024 waarmaakt, wordt ook bevestigd door een klacht van zijn ex-partner dd 24.06.2024 dat de betrokkene de afspraken met betrekking tot reizen naar het buitenland in vonnis dd 06.05.2024 niet nakomt. Bovenop de vaststelling dat de betrokkene deze minimale afspraken voor contact met zijn minderjarige zoon zoals gestipuleerd in het vonnis dd 06.05.2024 niet naleeft, blijkt ook uit de resem aan PV's dat meneer E. (...) alleminst instond/staat voor een stabiel gezinsklimaat.

Daadwerkelijke zorg betekent ook voorzien in veiligheid en een evenwichtig opvoedingsklimaat voor een minderjarige, iets wat op basis van de historiek aan PV's waarin betrokkene wordt aangeklaagd niet kan blijken.

Met zijn algemene kritiek toont verzoeker niet aan dat de bovenstaande motivering onjuist dan wel kennelijk onredelijk zou zijn.

Het is inderdaad niet omdat de Familierechtbank op basis van een akkoord tussen de ouders een omgangsregeling heeft uitgesproken met betrekking tot het minderjarig kind, dat dit akkoordvonnis ook daadwerkelijk wordt uitgevoerd door de verzoekende partij. In de bij het verzoekschrift gevoegde stukken wordt overigens geen bewijs bijgebracht dat het omgangsrecht zoals bepaald door de Familierechtbank daadwerkelijk wordt gerespecteerd door de verzoekende partij.

Verwerende partij wenst te vervolgen dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand verblijfsrecht van verzoeker in het Rijk en dat uit artikel 8 EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval op de verwerende partij enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat hij de bestreden beslissing neemt.

Verweerder heeft er bovendien duidelijk op gewezen dat hij een afweging maakte tussen verzoekers familiale en persoonlijke belangen en de belangen van de maatschappij en hij heeft geconcludeerd dat verzoekers belangen in ieder geval ondergeschikt zijn. Verzoeker betwist niet dat artikel 8, tweede lid van het EVRM toelaat bepaalde doelstellingen, zoals het beschermen van de openbare orde, te verzekeren.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met de belangen van zijn kind, blijkt uit de bestreden beslissing dat die belangen wel degelijk in overweging werden genomen. Zo werd er onder meer gemotiveerd als volgt:

De minderjarige kinderen en de moeder hebben de Belgische nationaliteit en zijn op het adres van de moeder ingeschreven. Verder verblijf van de kinderen in België hoeft dus geenszins verhinderd te worden doordat betrokkene het verblijfsrecht heden niet krijgt. Uit niets van wat voorligt blijkt dat de moeder de opvoedkundige rol niet onafhankelijk zou kunnen opnemen, wel integendeel. Uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw E.-S. (...) zich bedreigd voelt door de aanwezigheid van de betrokkene. Uit het administratieve dossier blijkt ook dat de moeder reeds geruime tijd niet tewerkgesteld is via loondienst en de voorgelegde stukken voorzien bewijs dat de betrokkene haar financieel ondersteunt. Echter, niets sluit uit dat betrokkene de financiële steun verderzet vanuit het buitenland, zonder dat hij het verblijfsrecht heeft bekomen. Verder kan de betrokkene vanuit zijn herkomstland of het land waar hij zich zou vestigen contact met zijn zoon onderhouden via telefoon en andere online communicatiemiddelen. Daarnaast zou zijn zoon, onder de begeleiding van een volwassene, tijdens schoolvakanties de betrokkene kunnen bezoeken op de plaats waar hij legaal kan verblijven. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat dit onmogelijk zou zijn. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk). Dat het contact met zijn zoon moeilijker zal verlopen wanneer hij geen recht op verblijf heeft laat geen twijfel, maar is enkel en alleen te wijten aan betrokkenes eigen gedrag. Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfsen of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. De bovenstaande motivering is niet onjuist noch kennelijk onredelijk.

Tot slot, waar verzoekende partij beweert dat de wettelijke beslissingstermijn is overschreden en dat zij als gevolg daarvan in bezit moet gesteld worden van een verblijfsrecht, dient opgemerkt dat een richtlijnconforme interpretatie van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet niet toelaat te concluderen dat de overschrijding

van de daarin bepaalde termijn van zes maanden aanleiding kan geven tot de automatische afgifte van de verblijfskaart zonder dat daarbij werd nagegaan of aan de voorwaarden hiertoe werd voldaan.

Bovendien schrijft artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit weliswaar voor dat, indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de in artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn, de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd als ingewilligd. In de vreemdelingenwet kan echter nergens worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan of indien er hiertoe beletselen bestaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan strikte voorwaarden is voldaan en indien er geen wettelijke beletselen inzake de erkenning van enig verblijfsrecht zijn.

Overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet kan er geen toepassing worden gemaakt van artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingenbesluit.

Gelet op het voorgaande kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij meent dat zij in het bezit had moeten worden gesteld van een F-kaart, omdat de bestreden beslissing laattijdig zou zijn genomen.

Verzoeker vormt een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving en hij voldoet dan ook niet aan de voorwaarden om op grond artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht te bekomen.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij bepaalde elementen heeft veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij heeft gemotiveerd omtrent alle elementen die verzoeker ter sprake brengt in onderhavig verzoekschrift. Een schending van de door hem opgeworpen bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

De voorgestelde middelen zijn niet ernstig."

2.3. De Raad acht het noodzakelijk eerst over te gaan tot de bespreking van het vierde middel alvorens het eerste middel te bespreken.

2.4. De Raad merkt op dat in artikel 42, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) zelf niet is vastgelegd dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding dient te geven tot de verplichte toekenning van enige verblijfstitel aan een vreemdeling. Een recht op verblijf kan bovendien slechts worden erkend indien effectief werd vastgesteld dat het bestaat, hetgeen *in casu* evenwel niet het geval is. Ook de vernietiging van de bestreden beslissing (zie *infra* de bespreking van het eerste middel) maakt niet dat haar recht op verblijf erkend is maar noopt de verwerende partij er enkel toe opnieuw standpunt in te nemen over de verblijfsaanvraag van verzoekende partij, daarbij rekening houdende met de overwegingen in onderhavig arrest. Het standpunt van de verzoekende partij dat de overschrijding van de in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn aanleiding dient te geven tot de erkenning van een recht op verblijf vindt geen steun in de bewoordingen van dit wetsartikel en is ook niet in overeenstemming te brengen met de andere wetsbepalingen waaruit blijkt dat een recht op verblijf maar kan worden erkend indien werd vastgesteld dat aan de hiertoe gestelde voorwaarden is voldaan en er geen beletselen zijn om dit verblijfsrecht te erkennen.

Tot een schending van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan derhalve niet worden besloten.

In artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is wel bepaald dat indien de verwerende partij geen enkele beslissing heeft genomen binnen de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moet worden beschouwd als ingewilligd. In de Vreemdelingenwet kan evenwel niet worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan of indien er hiertoe beletselen bestaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien aan strikte voorwaarden is voldaan en indien er geen wettelijke beletselen inzake de erkenning van enig verblijfsrecht zijn. Ook uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 op dit punt geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. (RvS 15 december 2022, nr. 255.275; RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c); RvS 2 juni 2023, nr. 15.416 (c); RvS 26 oktober 2023, nr. 257.760; RvS 11 september 2023 nr. 257.271).

Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat de Raad geen toepassing kan maken van artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Een reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt

vastgesteld moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (RvS 20 december 2017, nr. 240.240).

Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ter staving van haar standpunt dat een recht op verblijf diende te worden erkend omdat niet binnen een termijn van zes maanden een beslissing werd genomen in antwoord op haar verblijfsaanvraag.

Gezien de voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat de verwerende enig beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden. De beginselen van behoorlijk bestuur kunnen immers niet worden ingeroepen om uitdrukkelijke wetsbepalingen aan de kant te schuiven.

De verwijzing naar het Europees recht is *in casu* niet dienstig aangezien de situatie van verzoekende partij een zuiver interne situatie betreft.

2.5. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.6. In het eerste middel wijst de verzoekende partij er in essentie ondermeer op dat conform de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet het bestuur dient na te gaan of zij door haar gedrag geacht kan worden een actuele en voldoende ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een strafrechtelijke veroordeling van 17 april 2023 op basis van feiten van 22 maart 2022, dit is 2 jaar en 8 maanden voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing. Wat betreft de processen-verbaal waarvan verder nog melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing stelt de verzoekende partij zich de vraag in welke mate deze haar ten laste kunnen worden gelegd terwijl er tot op heden geen gerechtelijke vervolging noch veroordeling is. Zij wijst er tevens op dat het klachten betreffen van haar ex-partner *“pour les besoins de la cause”*, dat deze processen-verbaal dateren van voor de akkoorden zoals gehomologeerd door de Familierechtbank en de verwerende partij zelf erkent dat wellicht al die processen-verbaal een woord-tegen-woord situatie zijn. Zij besluit dat uit haar actueel gedrag *“op geen enkele manier (blijkt) dat (zij) een ernstig gevaar zou vormen voor de Belgische maatschappij”*.

2.8. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Zij werpt derhalve de schending op van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.9. De verzoekende partij diende op 28 juli 2023 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, meer bepaald als vader van een Belgisch minderjarig kind. De verwerende partij besliste in de bestreden beslissing dat het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, en dat haar daarom de gezinshereniging niet kan worden toegestaan.

Artikel 43, §1, 2° en §2 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

(...)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

(. . .) ”

2.10. Zoals de verwerende partij motiveert werd de verzoekende partij op 17 april 2023 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende drie jaar omwille van gewone diefstal. Het gaat daarbij om een winkeldiefstal waarbij de verzoekende partij ter waarde van meer dan 600 euro kleren had gestolen. Verder motiveert de verwerende partij dat ten aanzien van verzoekende partij verschillende pv's werden opgesteld voor klachten van intra familiaal geweld en gewelddadig gedrag in de directe sociale omgeving, zijnde negen pv's tussen november 2020 en juni 2024.

De vraag stelt zich of de verzoekende partij op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, zijnde 12 november 2024, een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de samenleving of voor de openbare orde in het algemeen.

Wat betreft de veroordeling die de verzoekende partij op 17 april 2023 heeft opgelopen, stelt de Raad op lezing van het vonnis vast dat, zoals de verzoekende partij betoogt, de feiten die aanleiding hebben gegeven tot haar veroordeling zich afspeelden op 22 maart 2022. Verzoekende partij werd op heterdaad betrapt op het stelen van kledij voor een waarde van meer dan 600 euro. Hoewel de ernst van dergelijke feiten geenszins kan ontkend worden – ook de strafrechter wijst er immers op dat het gaat om ernstige feiten – dient evenwel evenzeer rekening gehouden te worden met het tijdsverloop sinds de gepleegde feiten, op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds twee jaar en acht maanden, en het gegeven dat verzoekende partij zich sindsdien niet meer bezondigd heeft aan dergelijke feiten. Het gaat derhalve om eenmalige feiten van winkeldiefstal van ondertussen reeds twee jaar en acht maanden geleden op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. De verwerende partij maakt met een verwijzing naar deze veroordeling en de ernst van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze veroordeling niet aannemelijk dat de verzoekende partij een neiging vertoont om dergelijk gedrag naar de toekomst verder te zetten.

De verwerende partij wijst er voorts wel op dat verzoekende partij tussen november 2020 en juni 2024 meermaals in aanraking kwam met de ordediensten. Wat betreft haar verwijzing naar de negen pv's dienaangaande stelt de Raad op nazicht van het administratief dossier het volgende vast:

-1) PV omtrent feiten die zich hebben voorgedaan op 27 november 2020 (wederzijdse opzettelijke slagen of verwondingen (vechtpartij)). Verzoekende partij wordt naast verdachte ook als slachtoffer aangemerkt. Het gaat om een burenruzie die geëscaleerd is in een vechtpartij.

-2) PV omtrent feiten die zich hebben voorgedaan op 28 november 2020 (bedreiging zonder bevel of voorwaarde, door gebaren of zinnebeelden). Het gaat om bedreigingen naar aanleiding van de eerdere vechtpartij op 27 november 2020. Verzoekende partij zou drie mannen afgestuurd hebben op het appartement van de buur die evenwel niet thuis was op dat moment. Diens vrouw, die wel thuis was, verwittigde haar man die de politie opbelde. Verzoekende partij zelf verklaart die dag gewoon thuis te zijn geweest en verder geen familie of vrienden hier te hebben zodat zij niet weet wie zij op de burens zou kunnen afsturen.

-3) PV omtrent feiten die zich op 17 november 2021 hebben voorgedaan (familiale twist-onenigheid): L.M., de op dat moment minderjarige stiefzoon van verzoekende partij, verklaart een slag gekregen te hebben van verzoekende partij. Alle betrokkenen leggen verklaringen af waaruit blijkt dat eerder op de dag een ruzie is ontstaan tussen verzoekende partij en L.M. omdat L.M. iets had gekookt maar daarna de gebruikte spullen niet had afgewassen hetgeen verzoekende partij niet respectvol vond. De stiefzoon verklaart al langer niet overeen te komen met verzoekende partij en de partner gaat niet in op de feiten maar ziet op dat moment geen toekomst meer met verzoekende partij.

-4) PV omtrent feiten die zich op 12 december 2021 hebben voorgedaan (familiale twist- onenigheid). Verzoekende partij heeft zich in de kelder van het appartementsgebouw van haar ex-partner verstopt en

gewacht tot de ex-partner thuiskwam. Daarop heeft zij de ex-partner en haar vriendin met kindje lastiggevallen. Verzoekende partij heeft met een fiets die in de gang stond gegooid naar de vriendin en haar dochtertje. Na de tussenkomst van de politie en tijdens nazicht in de omgeving blijkt verzoekende partij teruggekeerd te zijn naar het appartement en buiten voor het gebouw is gaan staan. Zij is dan plotseling vertrokken, vermoedelijk omdat de politie terugkeerde.

-5) PV omtrent feiten die zich op 22 maart 2022 hebben voorgedaan (feiten van winkeldiefstal zonder geweld of bedreiging). Deze feiten hebben geleid tot de veroordeling bij vonnis van 17 april 2023.

-6) PV omtrent feiten die zich hebben voorgedaan op 5 juni 2022 (feiten van intra-familiaal geweld, opzettelijke slagen en verwondingen aan een minderjarige, door de ouders). Blijkens de verklaringen van L.M., op dat moment de 17-jarige stiefzoon van verzoekende partij, zou verzoekende partij na een discussie met L.M. L.M. geslagen hebben. De vaststellers stellen krassen en schrammen vast op L.M., meer bepaald in de nek, op de linkse bovenarm en op de rechterhandpalm. Blijkens het verhoor van verzoekende partij stelt zij dat er inderdaad een discussie is geweest met haar stiefzoon omdat zij hem had gevraagd iets te doen waarop L.M. stelde niet voor hem te werken en zij het zelf maar moest doen. Verzoekende partij verklaart dat L.M. geen respect voor haar heeft noch voor diens moeder. Zij ontkent L.M. geslagen te hebben en stelt dat L.M. zichzelf soms snijdt. Zij stelt dat er al langer problemen zijn met L.M. Zij verklaart zichzelf benadeelde persoon. Er blijken twee eerdere aangiftes met dezelfde betrokkenen, meer bepaald op 17 november 2021 inzake een familiale twist tussen betrokkenen en op 12 augustus 2021 omwille van ontvluchting-onbuigzaamheid; L.M. wou toen niet terug naar de jeugdinstelling waar hij was geplaatst.

-7) PV omtrent feiten die zich hebben voorgedaan op 17 juni 2022 in een drankgelegenheid in Antwerpen (feiten van bedreiging zonder bevel of voorwaarde, door gebaren of zinnebeelden): de uitbater van het café verklaart dat verzoekende partij onbeleefd was en voor overlast zorgde. De uitbater is dan tussengekomen waarop hij bedreigd werd door verzoekende partij en verzoekende partij meermaals gebaard heeft met de vinger de keel van de uitbater over te snijden.

-8) PV omtrent feiten die zich hebben voorgedaan op 5 oktober 2023: (feiten van intra-familiaal geweld). Verzoekende partij heeft de deur van het appartement van haar ex-partner ingeduweld en heeft haar ex-partner een slag in het gezicht gegeven. Tijdens de feiten waren twee minderjarige kinderen aanwezig. Een medisch attest werd toegevoegd waaruit blijkt dat de ex-partner lichte letsels heeft. Blijkens het relaas van verzoekende partij en de ex-partner zijn ze op het moment van de feiten een maand uit elkaar, had verzoekende partij spullen gestockeerd in de garage onder de woning en is er op 5 oktober 2023 over deze spullen ruzie ontstaan.

-9) PV omtrent feiten die zich hebben voorgedaan op 21 juni 2024: melding van de ex-partner van verzoekende partij dat zij met het kind op reis wil naar Marokko maar dat verzoekende partij weigert hiervoor toestemming te geven (niet-naleving voorwaarden vonnis familierechtbank).

Lezing van deze processen-verbaal leert dat één proces-verbaal betrekking heeft op de feiten van winkeldiefstal waarvoor de verzoekende partij veroordeeld werd. Zoals reeds gezegd, hoewel deze feiten ernstig zijn, dateren ze al van twee jaar en acht maanden geleden en gaat het ook om eenmalige feiten. Er blijkt niet dat verzoekende partij zich nadien opnieuw bezondigd heeft aan dergelijke feiten.

Verder kan de Raad de verzoekende partij volgen dat wat de overige twee processen-verbaal betreft inzake de burenruzie het niet duidelijk is in welke mate dit haar ten laste kan worden gelegd nu het inderdaad een woord tegen woord situatie betreft en verzoekende partij zelf ook als slachtoffer werd aangemerkt. Bovendien kan uit de gegeven motivering ook niet blijken dat dergelijke feiten voldoende ernstig zijn om aan te nemen dat verzoekende partij door haar gedrag aanzien moet worden als een gevaar voor de openbare orde. Louter abstract stellen dat *“de feiten in de hierboven aangehaalde PV’s zijn van een andere orde dan de feiten waarvoor betrokkene correctioneel veroordeeld werd. Echter, van ‘een andere orde’ wil geenszins zeggen dat deze minder zwaarwichtig zouden zijn”* is geenszins afdoende om effectief de voldoende ernst van de feiten te duiden. Hetzelfde kan gezegd worden over het proces-verbaal inzake de feiten die zich in een drankgelegenheid hebben afgespeeld, dit temeer het openbaar ministerie het ook niet opportuun achtte enige strafvervolgung dienaangaande in te stellen. Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen wel dat de processen-verbaal niet enkel betrekking hebben op de verklaringen van de ex-partner van verzoekende partij maar er ook processen-verbaal tussen zitten van bedreigingen aan derden, maar de verwerende partij gaat er daarmee aan voorbij dat de verzoekende partij wat de verwijzing naar de processen-verbaal betreft, vooreerst en in het algemeen in haar verzoekschrift stelt dat niet blijkt in welke mate de negen processen-verbaal haar ten laste kunnen worden gelegd en er tot op heden geen enkele gerechtelijke vervolging noch veroordeling voorhanden is, zodat verzoekende partij met haar betoog doelt op alle processen-verbaal die de verwerende partij vermeld en niet enkel degenen in de familiale sfeer. Dat het vermoeden van onschuld er voorts niet aan in de weg staat dat het bestuur in de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, doet aan voorgaande vaststellingen omtrent de hoger genoemde processen-verbaal niks af.

Ook de twee processen-verbaal inzake de familiale twist-onenigheid binnen het ex-gezin van verzoekende partij tonen slechts aan dat de relatie tussen verzoekende partij en haar ex-gezin verzuurd was (de

verwerende partij erkent trouwens zelf in de bestreden beslissing dat de pv's doen getuigen van “*terugkerende spanningen tussen betrokkene en mevrouw E.S. (...) en haar zoon uit een eerdere relatie*”) en dat waar aangenomen dat verzoekende partij hierin ook wel degelijk een rol speelde, hieruit evenwel niet kan blijken – nu het wederom om een woord tegen woord situatie gaat – welk precies aandeel verzoekende partij in de feiten had. Ook de feiten van fysiek geweld ten aanzien van de ex-stiefzoon (proces-verbaal sub 6)) worden in het proces-verbaal door verzoekende partij tegengesproken. Waar voorts aangenomen kan worden dat verzoekende partij wel degelijk de deur van het appartement van haar ex-partner heeft ingedruwd en haar ex-partner een slag in het gezicht heeft gegeven op 5 oktober 2023 naar aanleiding van een ruzie, gelet op de vaststellingen dienaangaande door de vaststellers, kan de Raad de verzoekende partij evenwel volgen dat sinds de akkoorden tussen haarzelf en haar ex-partner (vonnissen van de Familierechtbank van 15 april 2024 en 6 mei 2024 waarnaar ook in de bestreden beslissing wordt verwezen) zich geen dergelijke feiten meer hebben afgespeeld. De Raad wijst erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. De verwerende partij moet haar beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt. Met andere woorden, de verwerende partij moet beoordelen of het gedrag van de verzoekende partij een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert. Het laatste proces-verbaal dat werd opgesteld op 21 juni 2024 betreft evenwel geenszins een feit van intra familiaal geweld maar enkel de vaststelling dat verzoekende partij weigert haar toestemming te geven om haar kind mee te laten nemen naar het buitenland. Uit dit laatste kan geenszins blijken dat verzoekende partij door haar gedrag een (voldoende ernstig) gevaar vormt voor de openbare orde en de verwerende partij duidt dit ook geenszins in de bestreden beslissing.

Zoals blijkt uit de bespreking *supra* kan de Raad de verzoekende partij volgen waar zij stelt dat inzake bepaalde feiten zoals vermeld in de processen-verbaal haar aandeel niet duidelijk is, dat het ook vaak om een woord tegen woord situatie gaat (hetgeen erkend trouwens door de verwerende partij in de bestreden beslissing), dat de voldoende ernst van een groot deel van de feiten niet vaststaat en dat wat betreft de feiten van intra familiaal geweld, sinds de akkoorden bij de Familierechtbank zich dergelijke feiten niet meer hebben afgespeeld. De Raad benadrukt daarbij dat vermoedens, indicaties en veronderstellingen geen basis kunnen vormen om een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet te weigeren. Gelet op de bespreking *supra* acht de Raad het kennelijk onredelijk van de verwerende partij om op grond van de eenmalige veroordeling voor winkeldiefstal van ondertussen al meer dan twee jaar en acht maanden geleden en het feit dat er ten aanzien van verzoekende partij verschillende processen-verbaal werden opgesteld, te oordelen dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

2.11. Het verweer in de nota met opmerkingen doet, zoals blijkt uit de bespreking *supra* dienaangaande, geen afbreuk aan het voorgaande. Door voorts de bestreden beslissing te hernemen en te concluderen dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de bestreden beslissing niet conform artikel 43 van de Vreemdelingenwet werd genomen, laat de verwerende partij na om op concrete wijze in te gaan op het betoog dat door de verzoekende partij in haar verzoekschrift naar voor werd gebracht.

2.12. De verzoekende partij maakt met haar betoog aannemelijk dat de verwerende partij in strijd met de materiële motiveringsplicht heeft besloten tot de weigering van verblijf met toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.13. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige grieven in het eerste middel, het tweede en het derde middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 12 november 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER